

Neflákam se - prvních šest dní

Autor: Qark

Datum: 10. 02. 2008 23:20

URL: <http://www.qark.net/clanek/neflakam-se-prvnich-sest-dni>

Slíbil jsem si, že zaberu a [tento měsíc](#) oslovím jednu holku denně, abych nevyšel ze cviku, protože jsem se v poslední době nezřízeně flákal. Já vím, jedna je málo, ale na udržení, tedy spíš na přípravu na další měsíc, kdy jsem se rozhodl udělat 1500 oslovení (teď trošku předbíhám), se to dá.

Jsem rád, že se zapojilo i několik čtenářů a přidali se. Každopádně, jak jsem slíbil, přináším tu na konci týdne pár kousků z terénu. Je jich opravdu jen pár, protože na víkend jsem nějak ochořel a tak, bez energie, to stálo za... no za nic. Ale už je mi dnes lépe a tak si to zase od pondělí skvěle užiju, vždyť do konce měsíce je ještě fůra času a krásných holek.

Den první

Dvě holky šly proti mně, nepříjemně se tvářící, jedna v krátké sukýnce. Zastavil jsem je a tu v sukni spontánně oslovil s tím, že jí určitě musí být zima. Už v půlce věty jsem si však dal v duchu pořádnou facku za blbost. Ano, to je ten důvod, proč jsem si dal za úkol udržet se ve formě. Začínám totiž dělat školácké chyby.

Pravidlo komunikace říká: „Bez negativních emocí!“ a oslovit holku, která se našťavaně tváří útokem na její rozhodnutí si obléci v zimě takovouto sukni, to je cesta do pekel. A oprávněně jsem si tu cestu vychutnal. Holka mi očekávaně vpálila, že jí zima není - hájila svoji pozici. Změnil jsem prudce strategii a řekl jsem jí, že to vím, že jsem si dělal srandu a že hlavním důvodem oslovení bylo, že se mi líbila - a už jsem si ihned vrazil druhou facku. Bože já jsem vůl, co to plácám za hovadiny! Dál jsem to nerozvíjel, ale poučil jsem se. A to je podstatné.

Den druhý

Šel jsem do hypermarketu a uviděl tam dívčinu, jak lačně hypnotizuje kolemjdoucí a hledá někoho, koho by mohla oslovit. Sundal jsem sluchátka, nasadil výraz „Rád se zastavím a pokecám.“, a s úsměvem s ní navázal oční kontakt. Okamžitě mě zastavila a dala mi nějakou anketu ohledně mobilního telefonu. Hned první otázka mě ale zničila. Ptala se totiž, jaký mám telefon a já si uvědomil, že mám mobil doma a přemýšlel jsem, kam jsem ho položil. Zbytek otázek mě to nepustilo, tak jsem jen suše odpovídal. Nakonec jsem jí pochválil písmo a krátce jsme prohodili pár vět a šel jsem. To mě našťvalo, taková krásná příležitost a já to projel. Takto to dneska nenechám.

Vlila se do mě energie a hledal jsem oběť, se kterou bych si zahrál hru na Semtele. Oběť na sebe nenechala dlouho čekat, mladičká prodavačka něco doplňovala do regálů.

Mimochodem, znáte hru na Semtele? Cílem je nechat druhého zopakovat slovo Semtele a pak...

„Dobrý den, kde prodáváte Semtele?“
„Cože?“
„Co, cože?“
„No, kde prodáváme co? Nerozuměla jsem vám.“
„Co myslíte?“
„No to, co jste říkal.“
„A co jsem říkal?“
„No Semtele, nebo tak nějak.“
„Hmm, to se divím, nevypadáte tak.“
„Cože?“
„No říkala jste, že jste tele, ale mně přijdete jako docela fajn holka.“
...

Když to pochopila, začala se tomu strašně smát. Povídali jsme si snad deset minut, nakonec mi dala telefon, aniž bych si o něj nějak významně řekl.

Den třetí

Jel jsem ráno do práce a dívka vedle mě si četla noviny. Bylo to jednoduché, konverzaci jsem zahájil na téma „Volba prezidenta.“, a povídali jsme si čtyři zastávky, než vystoupila.

Den čtvrtý

Tady jsem se flákal. Nebylo mi dobře, takže jsem nikam ani nešel. Už od rána mě to štvalo, ale další den jsem toho měl moc, musel jsem být co nejlíp v pohodě, tak jsem se potřeboval vyležet.

Den pátý

Čekalo mě v ateliéru focení kamaráda a jeho přítelkyně. Nebylo mi sice zrovna dvakrát nejlíp, ale slíbil jsem to a tak jsem jel. Po cestě jsem si uvědomil, že ve městě je strašně moc kočiček. A jako by věděly, jak moc spěchám, samy se mi nabízely! Jen během cesty mě zastavily snad tři (a něco mi chtěly nabídnout, vypadalo to na pojistku a nebo ultra výhodný tarif) a já je odmítal, s tím, že spěchám. A opravdu jsem spěchal pro klíče od ateliéru.

Po focení - večer - jsem jel tramvají domů a najednou bylo ve městě holekprázdné. Už jsem se bál, že nikoho neoslovím, ale stal se zázrak. Tramvajákovi se na jedné zastávce přestaly otevírat dveře a taková blbost najednou sjednotila všechny lidi okolo. Společně měli cíl, dostat se z vozu a začali si všemožně pomáhat a bavit se spolu. Řidiči se nakonec s vypětím sil svých dětských ručiček (neboť vážil snad 30 kilo i s botama) za soustavného křiku „Dveře, dveře!“ několika méně inteligentních, ale o to hlučnějších cestujících, podařilo jedny dveře otevřít. Lidé vyběhli ven a nasávali do nozder venkovní vzduch jako o život, přitom se naprosto nic nestalo a ve voze byli zavření snad minutu. Řidič si po dobře vykonané práci ležérně protáhl unavené svaly ze silového vypětí, které si užil v zápalu boje s dveřmi a zavolal pro posilu.

Než dojel spásný autobus, který nás vezl dál, měl jsem skvělou možnost pokecat si s jednou blondýnkou stojící na zastávce. Rozhovor jsem zahájil tak, že jsem za ní došel a řekl jsem „Dveře!“

a ona se začala strašně smát a já to ještě přikrmil tím, že jsem jí tvrdil, že to slovo „Dveře.“ považuji za zlatý hřeb večera, který se skvěle hodí pro seznámení, když ho tam každý opakoval snad 5x. Povídali jsme si několik zastávek a byla to fakt legrace. Opět jsem dostal telefon.

Den šestý

Venku bylo jako na jaře, tak jsem se pěšky vypravil do jednoho blízkého hypermarketu. Náladu jsem měl přímo úžasnou a po cestě jsem hbitě oslovil dvě maminky (rollerky) s kočárkem. Bavili jsme se o počasí a o tom, jak se dělá Šopský salát a připravuje kuře. Tímto bych rád vzkázal jejím manželům, že pokud si dneska pochutnali, bylo to hlavně kvůli mně!

Skvělá nálada mi zůstala a tak jsem se v pasáži hypermarketu vyřadil v jedné cestovce. Seděla tam znuděná slečna, takže jsem neodolal a šel za ní. Vešel jsem dovnitř, pozdravil a dával si na čas. Dívka se mě zeptala, co mi může nabídnout. Velmi pomalu jsem si sundal kabát a dal ho na židli, naprosto beze slova jsem si rozepnul svetr a usadil se. V tom momentě mi vše patřilo. Když jsem si sedl, řekl jsem jí, že jsem ji přišel svést, ale že ji žádám, aby mi ze všech sil odolávala. Pak jsem ji poprosil, aby mi řekla ty klasické pohádky o tom, že má přítele a že je s ním šťastná, že se na něj těším. Když se nadechla, aby něco pronesla, požádal jsem ji o jeden katalog, který měla vedle sebe. Zalistroval jsem, změnil vykání na tykání a pohovořil si s ní o dovolených a o tom, kam by si přála jet ona.

Povídali jsme si naprosto nenuceně asi hodinu! Holčina se dosud citelně nudila a tak vcucávala každou moji větu jako houba vodu. Rozhodl jsem se, že to udělám tak, aby mě sama poprosila o kontakt. Bohužel toto předsevzetí vzalo rychle za své, když jsem viděl, jak se shýbá pro jeden prospekt a na sobě má bederky, které ji při shýbnutí odhalily na zadku hnusnou rýhu.

Jestli něco nesnáším, tak je to dívat se na lezoucí část zadku z miniriflí, na naprosto neerotickou a lehunce tmavě ochlupenou rýhu, která se tlačí z nízkých kalhot dívek, když se sehnou. Nemám problém pomazlit se lascivním očkem na celém zadečku, ale vidět jen tu pěticentimetrovou „rýhu“, kterou holý zadeček (nepřirozeně obtažený) začíná a která se vypíná u některých holek při sehnutí z kalhot – tak to fakt děkuji, ale nechci. Vyporoučel jsem se domů a nechal hru rozehranou. Možná někdy příště.

To je z tohoto týdne vše. Nebojte se také zapojit, je to vážně jednoduché! Jediné, co můžete ztratit je - NIC!